

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/201/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114225365
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114225365.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Anton Jaček a JUDr. Iveta Jankovičová, v právnej veci navrhovateľa: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Bratislava, Staré Grunty 7, IČO: 35 717 769, zastúpený advokátom: JUDr. Alan Strelák, so sídlom Bratislava, Na vršku 12, proti odporcom: 1. H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., K. XXX/XX, 2. E. G., nar. XX.X.XXXX, bytom P., K. XXX/XX, o zaplatenie 291,23 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 10C/273/2014-30 zo dňa 26.2.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcom 1 a 2 náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou súd návrh zamietol a druhou výrokovou vetou odporcom 1., 2. nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2, 5, 8, § 517 ods. 2, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2, 3 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Prioritne súd skonštatoval, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 14.8.2008 má spotrebiteľský charakter a preto je ju potrebné posudzovať i v zmysle citovaných noriem na ochranu spotrebiteľa. Následne súd zistil, že návrh nebol podaný dôvodne. V konaní bolo potrebné v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení od 1.5.2014 ex offio prihliadnuť na premlčanie uplatneného nároku. Súd pritom skonštatoval, že Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Všeobecná premlčacia doba má subsidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je Občianskym zákonníkom alebo iným právnym predpisom ustanovená osobitná premlčacia doba. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na zaplatenie zvyšku poskytnutého úveru s príslušenstvom, ktoré právo sa premlčí vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka, keďže zákon pre uvedené právo neuvádza osobitnú (kratšiu alebo dlhšiu) premlčaciu dobu. Táto premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať (uplatniť) po prvý raz podaním návrhu na súde. Ak je splnenie dlhu stanovené na presne určenú dobu, tak pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodný okamih zročnosti dlhu, t. j. deň, keď mal dlžník splniť dlh, resp. začať s jeho plnením (doba splatnosti). Zročnosť dlhu môže byť určená dohodu, právnym predpisom alebo rozhodnutím príslušného orgánu. V danom prípade splatnosť spotrebiteľského úveru nastala dňom 22.5.2009 a všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť v deň zročnosti dlhu dňa 22.5.2009 a uplynula dňa 22.5.2012 (utorok). V súdenom prípade si navrhovateľ svoje právo na zaplatenie sumy 291,23 Eur s príslušenstvom voči odporcom 1., 2. uplatnil na súde dňa 6.10.2014, teda zjavne po uplynutí premlčacej doby. Za premlčané považoval súd aj uplatnené úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky a sledujú jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok.

Nakoľko súd dospel k záveru, že uplatnený nárok je premlčaný, uprednostňujúc hľadisko procesnej ekonomie bližšie neskúmal ďalej existenciu subjektívneho práva navrhovateľa, keďže premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať v dôsledku zániku vynútiteľnosti subjektívneho práva. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak súd považoval nárok navrhovateľa za nedôvodný, a preto ho v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a vo veci plne úspešným odporcom 1., 2. právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko náhradu trov konania výslovne nežiadali, i keď inak by im na ňu vzniklo právo.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom právneho zastúpenia odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Odvolateľ argumentoval tým, že nemôže súhlasiť s odôvodnením prvostupňového súdu, že by jeho nárok mal byť premlčaný po márnom uplynutí trojročnej premlčacej doby. Nesúhlas zdôvodňuje tým, že v danej právnej veci premlčacia lehota spočívala a to minimálne počas časového obdobia odo dňa 21.12.2010 (podanie žaloby na Medzinárodný rozhodcovský súd v Bratislave) do dátumu nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 3Er/880/2011 o zastavení exekučného konania, kedy prebiehali konania, ktoré zapríčinili spočívanie premlčacej lehoty. Súhlasí so zistením súdu prvého stupňa, že celý dlh sa stal splatným ku dňu 22.5.2009, pričom dňom 23.9.2009, t.j. prvým dňom po zosplatnení záväzku začala plynúť premlčacia lehota a to vo všeobecnom trvaní troch rokov. Začiatok plynutia premlčacej lehoty podľa § 101 Občianskeho zákonníka v tomto prípade predstavuje okamih, kedy mohlo prvýkrát uplatniť ochranu svojho práva, čiže mohlo dňa 23.9.2009 prvýkrát uplatniť ochranu svojho práva vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 120080564. Uvedený začiatok plynutia premlčacej lehoty potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15.5.1997, sp. zn. 3Obo/44/1997. Ďalej je názoru, že v tejto právnej veci začala dňa 21.12.2010 premlčacia lehota spočívať, keďže si uplatnil svoje právo na Medzinárodnom rozhodcovskom súde v Bratislave zriadený Rozhodcovskou spoločnosťou, a.s. Medzinárodný rozhodcovský súd v Bratislave dňa 16.5.2001 vydal rozhodcovský rozsudok, na základe tohto právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, podal návrh na začatie exekučného konania súdnemu exekútorovi. Okresný súd Trnava zamietol jeho žiadosť o vydanie poverenia súdneho exekútora, proti ktorému rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom do dňa vyhotovenia tohto odvolania nebolo rozhodnuté, čiže exekučné konanie nebolo právoplatne skončené, čo mal súd prvého stupňa zistiť pri lustrácii svojich neskorších súdnych spisov. S prihliadnutím na ust. § 101 a § 112 Občianskeho zákonníka, ako aj na opis všetkých skutočností, dospel k názoru, že počas časového intervalu od doručenia žaloby na Medzinárodný rozhodcovský súd po dni nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Trnava o zastavení exekučného konania premlčacia lehota spočívala a keďže exekučné konanie ešte prebieha, tak premlčacia lehota spočíva. Podaním žaloby na Medzinárodný rozhodcovský súd v Bratislave, spĺňa definíciu pojmu „uplatnenie práva“, z čoho vychádza aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 30.11.2000 sp. zn. 2Cdo/41/2000. Rovnaký názor o spočívaní premlčacej lehoty má aj Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí zo dňa 20.4.1999, sp. zn. 25Cdo/129/1999. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 149/2010 zo dňa 2.10.2012, v ktorom sa uvádza, že „spočívanie premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka vyvoláva nielen uplatnenie pohľadávky na súde, ale aj jej uplatnenie u iného príslušného orgánu“. Iným orgánom sa dá rozumieť aj prokuratúra, správny orgán alebo rozhodcovský súd. Ďalej zastáva názor, že spočívanie premlčacej lehoty by malo aj za následok uplatnenie práva na vecne a miestne nepríslušnom súde, resp. inom orgáne, pričom taký istý alebo aspoň veľmi podobný názor ohľadom uplatnenia práva na nepríslušnom orgáne vo vzťahu k spočívaniu premlčacej lehoty má aj Najvyšší súd Českej republiky, tu sa odvoláva na jeho rozhodnutie zo dňa 29.5.2008 sp. zn. 33Odo/454/2006. Podľa odvolateľa ďalej v danej veci nie je možné o jeho právnom nároku rozhodnúť ani ako o veci „res iudicata“, a to ani vo vzťahu k rozhodnutiu Medzinárodného rozhodcovského súdu. Keďže premlčacia lehota začala plynúť dňa 23.5.2009 a začala spočívať dňa 21.12.2009, pričom ešte nezačala znova plynúť, vyplýva z toho, že predmetná pohľadávka v žiadnom prípade nemôže byť a ani nie je premlčaná. Vzhľadom na všetky uvedené a odôvodnené skutočnosti dospel k záveru, že je tu splnený odvolací dôvod v zmysle zákonného ust. § 205 ods. 2 písm. e) O.s.p. v spojení so zákonným ust. § 205a ods. 1 písm. c) O.s.p., nakoľko súd prvého stupňa mal lustrovaním vo svojom archíve zistiť, že v danej veci prebiehalo konanie o ten istý predmet a preto premlčacia lehota spočívala.

Odporcovia odvolací návrh nepodali, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ podľa obsahu použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným uplatnenou odvolacou argumentáciou navrhovateľa bolo posúdiť, či prvostupňový súd správne uzavrel, že žalobou uplatnený nárok navrhovateľa je premlčaný, v dôsledku čoho bolo dôvodné žalobu zamietnuť. S poukazom na uplatnené odvolacie dôvody nebolo pritom sporné, že na danú vec je potrebné aplikovať trojročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka.

V zmysle § 112 Občianskeho zákonníka, ktorý síce prvostupňový súd na vec neaplikoval, ale navrhovateľ v odvolaní na jeho obsah poukázal, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia premlčacia doba sa zastavuje - spočíva po dobu konania, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo inom príslušnom orgáne a v začatom konaní riadne pokračuje. Po odpadnutí prekážky, ktorá spôsobila spočívanie premlčania, môže plynúť premlčacia doba ďalej v čase, ktorý ostáva do jej skončenia, pričom sa započítava čas, ktorý uplynul od začiatku jej plynutia až do vyskytnutia sa prekážky. Základnou podmienkou, aby došlo k spočívaniu premlčacej lehoty je, aby veriteľ dotknuté právo uplatnil buď na súde alebo u iného, avšak nevyhnutne príslušného orgánu, ktorým môže byť v zmysle zák. č. 244/2002 Z.z. i rozhodcovský súd. Zo znenia citovaného ustanovenia je možné a contrario vyvodit', že ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo u iného nepríslušného orgánu, hoci v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od uplatnenia po dobu trvania konania plynie naďalej a nedochádza k jej spočívaniu.

Zo Zmluvy o úvere č. 120080564 uzatvorenej medzi účastníkmi dňa 14.8.2008 vyplýva, že Rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu bola uvedená ako súčasť Obchodných podmienok na zadnej strane Zmluvy o úvere. Podľa tejto doložky sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov na základe tejto zmluvy alebo súvisiacich s touto zmluvou (vrátane sporov o jej platnosť a výklad), predložia na rozhodnutie jedinému rozhodcovi Medzinárodného rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská spoločnosť, a.s. Bratislava. Zmluvné strany sa výslovne dohodli na vylúčení možnosti preskúmania a zrušenia rozhodcovského nálezu na základe § 40 písm. h) ZoRK. Tým nemalo byť dotknuté právo dlžníka, spoludlžníka obrátiť sa s návrhom na začatie konania na príslušný všeobecný súd Slovenskej republiky. V takom prípade sa táto skutočnosť považuje za rozvázovaciu podmienku rozhodcovskej doložky.

Takto formulovaná rozhodcovská doložka znemožňuje spotrebiteľovi, v prípade podania žaloby dodávateľom, dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom, čím spôsobuje hrubú jednostrannú výhodnosť pre dodávateľa, pretože výber rozhodcovského súdu dodávateľom bol obsahom všeobecných obchodných podmienok tvoriacich súčasť zmluvy, ktorá je dodávateľom vopred pripravená, a spotrebiteľ nemal možnosť obsah zmluvy, a teda ani rozhodcovskej doložky ovplyvniť, mohol ju ako celok len prijať alebo odmietnuť.

V skúmanom prípade nemožno uvažovať nad tým, že by rozhodcovská doložka bola individuálne dojednanou zmluvnou podmienkou. Zo spôsobu uzatvorenia rozhodcovskej doložky, ktorá je súčasťou formulárovej zmluvy, nie je možné odvodiť, že navrhovateľom bol návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky ponúknutý dlžníkom a títo mali možnosť jeho návrh buď prijať alebo odmietnuť. Vzhľadom na

skutočnosť, že rozhodcovská doložka je súčasťou formulárovej zmluvy je zrejmé, že dlžníci nemali možnosť uzatvorenie rozhodcovskej doložky ovplyvniť. Len v prípade, ak by rozhodcovská doložka bola dohodnutá individuálne, bolo by zrejmé, že spotrebiteľ bol riadne oboznámený s rozhodcovskou doložkou a pristúpil na ňu. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, pričom ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Dôkazné bremeno o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky so spotrebiteľom spočíva na navrhovateľovi, tento však v tomto smere v rámci podaného odvolania nepredložil žiadne dôkazy, ani netvrdil rozhodujúce skutočnosti, ktorými by preukazoval individuálnu dohodu s odporcami na riešení sporov medzi nimi v rozhodcovskom konaní.

V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je pritom význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v prípade sporu, súkromná osoba rozhodne o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán, s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardného textu tzv. formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, bez vysvetlenia spotrebiteľovi podstatných rozdielov medzi konaním pred štátnym súdom a rozhodcovským súdom, je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia strana sporu si svoj osud v tak závažnej veci akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces nevedomuje.

Rozhodcovská doložka dojednaná za týchto podmienok môže ľahko slúžiť na obchádzanie platnej právnej úpravy slúžiacej na ochranu spotrebiteľa. Dodávateľ, ktorý určuje, ktorý rozhodcovský súd bude rozhodovať o prípadných sporoch zo zmluvy, je pre vybraný rozhodcovský súd zdrojom príjmov, preto je namieste obava, do akej miery je rozhodcovské konanie u dodávateľom vybraného rozhodcovského súdu objektívne. Okrem toho táto doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu.

Rozhodcovská doložka v danom prípade má síce charakter tzv. nevýhradnej rozhodcovskej doložky, pretože spotrebiteľovi dáva na výber medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom, avšak v prípade podania žaloby dodávateľom, je daná právomoc výlučne určeného rozhodcovského súdu, čo zakladá nerovnováhu v postavení spotrebiteľa (tak ako sa stalo aj v tomto konkrétnom prípade), pretože ten je v tom prípade povinný podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. V prevažnej väčšine prípadov, je žalobcom z úverovej zmluvy práve dodávateľ. Možnosť voľby je tak pre spotrebiteľa len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, a to na vybraný rozhodcovský súd.

V obdobnej veci ÚS SR v rozhodnutí IV.ÚS 55/2011 z 24.2.2011 zaujal stanovisko, že pokiaľ súd vyslovil názor, že rozhodcovská doložka, ktorá znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde, je neprijateľná a prieči sa dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, resp. že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka za použitia ich výkladu v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS, tieto závery súdov nemožno považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušného ustanovenia ESP a k porušeniu základných práv sťažovateľa nedošlo.

Vo svetle vyššie uvedenej argumentácie odvolací súd je toho názoru, že zmluvná podmienka obsiahnutá v Obchodných podmienkach v podobe rozhodcovskej doložky, podľa ktorej všetky spory v prípade žaloby podávanej veriteľom prejedná vopred vybraný rozhodcovský súd, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou, na ktorú musí súd v ktoromkoľvek štádiu konania z úradnej povinnosti (ex offo) prihliadať, pričom musí zabezpečiť, aby spotrebiteľ takouto neprijateľnou podmienkou nebol viazaný.

Pretože rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná a nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu v danej veci konať a rozhodnúť. Inak povedané, predmetný Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava, nebol príslušným orgánom na prejednanie a rozhodnutie danej veci. V dôsledku toho podaním návrhu na začatie konania na tento orgán ani pokračovaním v začatom konaní nemohlo dôjsť

k zastaveniu - spočívaniu danej premlčacej lehoty. Predmetná trojročná premlčacia lehota preto začala plynúť dňa 23.5.2009 deň nasledujúci po splatnosti uplatnenej pohľadávky (nie v deň splatnosti, ako to nesprávne konštatuje súd prvého stupňa), pričom uplynula dňa 23.5.2012 - s poukazom na § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka (prvostupňový súd v odôvodnení preskúmaného rozsudku nesprávne uvádza, že dňa 22.5.2012 - čo ale je pre záver o premlčaní bezvýznamné) a keďže žaloba na súd bola podaná až dňa 6.10.2014, teda po uplynutí premlčacej lehoty a súd v zmysle súdom prvého stupňa aplikovaného ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.5.2014, musel na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi včítane premlčania prihliadnuť aj bez návrhu, nebolo možné uplatnené premlčané právo navrhovateľovi priznať a návrh ako nedôvodný bolo potrebné v celom rozsahu zamietnuť.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku vo veci samej, ktorým bol návrh zamietnutý, včítane výroku o náhrade trov konania odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, ako vecne správny, s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

I v odvolacom konaní boli fakticky plne úspešní odporcovia a preto im v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov konania, keďže si ale náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnili (podľa obsahu spisu im v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli), odvolací súd odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.